

Dag 7 (7. desember): Takknemlighet - Del 1

Den syvende desember var det bitende kaldt. Vinden blåste gjennom trærne, og snøen virvlet opp i små skyer. Timian måtte holde lua godt fast på hodet.

"Brrr!" sa Timian. "Dette er den kaldeste dagen hittil!"

Men snøkrystallet pulserte varmt i lommen, som om det ville si: "Kom, det er mer å lære."

Timian og pappa fulgte krystallets svake pulsering til de kom til en lysning i skogen. Der, ved kanten av skogen, vandret en rev frem og tilbake. Reven så ikke fornøyd ut.

"Unnskyld," sa Timian forsiktig. "Er alt bra?"

Reven stoppet og så på Timian. "Bra? NEI, ingenting er bra! Vinteren er altfor kald! Jeg fryser! Snøen er for våt – den går rett inn i pelsen min. Og maten? Maten smaker ikke godt nok! Alt var bedre før!"

Timian blinket. "Men... snøen er jo vakker?"

"Vakker?" fnøs reven. "Den er kald og våt! Og se på trærne – så kalde og nakne de er!"

"Men de er jo dekket av rim som glitrer i sollyset," prøvde Timian.

"Sollyset er for skarpt," klaget reven videre. "Det gjør meg blenda! Og hør på stillheten – ingen fugler synger! Alt er bare stille og kjedelig!"

Reven fortsatte å gå frem og tilbake, sutrende og klagende. Timian stod stille og så på reven. Det var noe rart her. Rundt reven var det faktisk veldig vakkert. Rimfrosten på grankvistene glitret som diamanter. Snøen lå myk og fin som et hvitt teppe. Stjernehimmelen over dem begynte å bli synlig i kveldslyset.

Men reven så ingenting av dette. Reven så bare på det som var vanskelig, kaldt eller uperfekt.

"Du har en myk pels som holder deg varm," sa Timian forsiktig. "Du har mat å spise. Du har en hel vakker skog rundt deg..."

"Pfft," sa reven. "Pelsen klør. Maten smaker for dårlig. Og skogen? Den er for stor og for kald!"

Timian kjente på krystallet. Det var fortsatt varmt, men det skinte ikke sterkere. Noe manglet. Det var som om reven hadde mistet evnen til å se det gode.

"Alt var bedre før," sukket reven igjen. "Ingenting er bra nå."

Timian så på pappa, som nikket oppmuntrende. Det måtte finnes en måte å hjelpe reven på – men hvordan hjelper man noen som bare ser det negative i alt?

På veien hjem tenkte Timian hardt. Reven hadde så mye å være takknemlig for, men så det ikke. Hvordan kunne Timian vise reven alt det vakre som var rett foran nesetippen?

"I morgen," sa Timian bestemt til pappa. "I morgen må jeg finne en måte."

Og så hadde Timian og pappa nok et eventyr i hjertene sine.

Refleksjonsspørsmål:

- 1. Hvorfor tror du reven klager på alt, selv om det er mye vakkert rundt seg?**
- 2. Har du noen gang hatt en dag der alt føltes vanskelig, selv om det egentlig ikke var så ille?**
- 3. Hva er forskjellen mellom reven som klager, og gråspurven som var trist fordi den ikke kunne synge?**
- 4. Hvis du skulle hjelpe noen som klager på alt, hva ville du sagt eller gjort?**
- 5. Kan du nevne tre ting akkurat nå som du er takknemlig for, selv om de kanskje er helt vanlige ting?**